

יבית אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

פרשת חיי שרה

שבת מברכין

חשון תשפ"ו

גיליון מס' 576

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

לא אדני שמעני השדה נתתי לך,

והמערה אשר בו לך נתתיה

לעיני בני עמי נתתיה לך קבור מיתך (כ"ג, י"א)

שלוש מתנות נאמרו כאן נתתי לך, נתתיה, נתתיה לך, ולבסוף שילם לעפרון ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר.

רשעים אומרים הרבה ואפילו מעט אינם עושים (ב"מ פ"ז)

רשעים הן הבל ודבריהן הבל וכל מעשיהן הבל (מדרש הגדול כ"ג) למדונו חז"ל: אין לנו לסמוך על הצהרות והבטחות של אומות העולם אף אם הן נשנות ונשלשות, כי הם הבל ודבריהן הבל ואין לסמוך על הרשעים שדבריהם הבל.

לא מעט אנשים נראים צוהלים ושמחים על הבטחתו ותמיכתו

של **נשיא זה או אחר**, בתקווה שמצבינו כאן ישתפר,

אך טעות היא בידם שהרי לב מלכים ושרים ביד ה',

ומרגע שנבחר אדם זה או אחר למנהיג הרי שבחירתו ניטלה ממנו ונתונה אך ורק בידי של הבורא.

בזמן ממשלת בגין הראשונה קיבל אחד העסקנים **הבטחה** מהממשלה שהיא תממן **במאה אחוז** את הוצאות הישיבות כמו סטודנט באוניברסיטה – ובלבד שיצטרפו המפלגות החרדיות לקואליציה, וכששמע זאת מרן הרב שך זצ"ל, קם וזעק

היו לא תהיה...

והסביר אי אפשר לסמוך על הבטחותיהם, היום מבטיחים ומחר יפסיקו את התקציב, ואז ישארו הישיבות כשוקת שבורה מאחר שכבר יפסיקו את הקשר עם נדיבי עם בחו"ל ויהיה קשה לחדשו.

(ועוד הוסיף הרב: אותם משולחים שפוזרים על פני תבל לקבץ עבור הישיבות, הרי הם נכנסים לבתים שונים שבני הבית מעולם לא ראו יהודי עם פאות... האם את זה אתם רוצים לנתק?)

ודבריו נשמעו והוכחו כי דבר ה' היתה בפיו ולא הסכימו לדבר זה.

אותה ממשלת שמד הקודמת שחרטה על דגלה למוטט את עולם התורה ולקצץ את תקציב הישיבות בצורה נוראה הוכיחה קבל עם ועדה, והם הם ההוכחה על ראייתם של גדולי ישראל לעתיד.

אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים.

שבת שלום!

שעון חורף:

שקיעת החמה - 16:44

נץ החמה - 06:05

סו"ז ק"ש: מג"א - 8:10 הגר"א - 8:42

סוף זמן תפילה: הגר"א - 9:36

צאת שבת - 17:15

זמן ר"ת במוצ"ש - 17:50

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

לספוד לשרה ולבכותה (כ"ג, ב')

כתב מרן זיע"א: מצוה גדולה להספיד על המת כראוי, ומצוותו שירים קולו לומר עליו דברים המכניעים ומשברים את הלב כדי להזכיר שבחו ולהרבות בכיה, ואמרו חז"ל (שבת קה:) כל הבוכה על אדם כשר – מוחלים לו על כל עוונותיו.

ואסור להפליג בשבחו של המת יותר מדאי, שכל המוסיף להפליג בשבחו יותר מדאי על מה שהיה בו באמת, גורם רעה לעצמו ולמת וכמו שאמרו (ברכות סב.) כשם שנפרעים מן המתים – כך נפרעים מן הספדים, אלא מזכירים מידותיו הטובות ומוסיפים עליהם קצת, ואם לא היו בו מידות טובות – לא יזכיר עליו.

כיצד הוא ההספד? אם תלמיד חכם הוא – מספידים אותו על שקידתו והתמדתו בתורה, ובפרט אם היה מרביץ תורה, משתבח במה שזכה וזיכה את הרבים.

אם עשיר הוא – משתבח על טוב ונדיבות ליבו לדברים שבקדושה, ורחמי המרובים על יתומים ואלמנות ועניי ישראל, צדיק הוא וצדקות אהב.

אם היה עניו – משתבח במה שהיה שפל רוח, ובורח מן הכבוד.

ואם היה בר אבהן ובר אוריין – משתבח בתורתו ובתורת אבותיו.

ואם היה בעל יסורים – משתבח בהם, שיסורים ממרקים עוונותיו של אדם.

האשה – בשבח בעלה ובניה או קרוביה, ואם היא אשת חבר –

מספידים אותה על שעמדה לימין בעלה ובזכותה נהיה גדול בתורה, וכן בשבח בניה שחינכה אותם לתורה, וכמו שנאמר: קמו בניה ויאשרוה בעלה ויהללה.

וסתם אדם שלא ידוע שהיו לו מעשים – מספידים אותו בשבח ומעשה

אבותיו או מעשה קרוביו

(חזון עובדיה אבילות עמ' ר"ע)

אחותינו את היי לאלפי רבבה (כ"ד, ס')

ביאר מרן זיע"א: הנה רבקה אמנו היתה עקרה, והטעם לכך הוא מפני שאחיה – לבן הארמי שהיה כומר לעבודה זרה, בירך אותה ואמר:

אחותינו את היי לאלפי רבבה, ואם היתה יולדת, היו כולם

אומרים שזכותה ללדת מחמת ברכותיו של לבן הארמי,

ועל כן עשה הקב"ה שהיא תהיה עקרה, וכן ידעו כולם שברכותיו של לבן אינן שוות מאומה, ורק לאחר שיצחק ורבקה התפללו, נענתה

תפילתם וזכו בפרי בטן.

אבל לעתיד לבוא, אפילו שהגויים יברכו אותנו, לא יעשה הקב"ה

שנהיה עקרים חלילה, וזהו שנאמר בפסוק: ברוך תהיה מכל העמים

לא יהיה בך עקר ועקרה.

ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה (כ"ג, ב')

הסביר מרן זיע"א: רבותינו אומרים שלכך נכתבה המילה **ולבכותה** בכ' זעירא (קטנה), לרמוז לנו שאברהם אבינו **בכה מעט** על שרה.

והדבר תמוה: והרי חי איתה מאה שנה, ואמרו עליה שהיתה גדולה מאברהם ברוח הקודש שבה, ואיך בכה עליה רק מעט?

והסביר: כשנפטר צדיק מן העולם עושים לו למעלה קבלת פנים נפלאה בשמחה וריקודים, ונשמתו נהנית מזיו השכינה, ובודאי **כך עשו גם לשרה אימנו**, ואת כל זה ראה אברהם אבינו ברוח קודשו שנותנים לה כבוד גדול ושכר עצום, וא"כ מה לו להצטער ולבכות, אלא שאנו בוכים שהפסדנו וחסרנו את הצדיק ולכן בכה אברהם מעט, כי איך יבכה הרבה כשרואה את שרה בכבודה ושמחתה בעולם העליון.

(משוש תבל עמ' קפ"ב)

חידודי ידע

- א. מי יזכה שהאבות הקודשים ישתעשעו עמו בדברי תורה לעתיד לבוא?
- ב. היכן מצינו שמציעים ליהודי שימכור את בנו בעד שקל?
- ג. על מי מהאמוראים הקדושים מסופר שבכל פעם שיצא לשוק היה דולק וזורח נר מיוחד מן השמים?
- ד. היכן מצינו יהודי צדיק שכונה הרמאי?
- ה. כיצד יוכל אדם לזכות שעצותיו יתקיימו ויצליחו?
- ו. מתי מותר לאדם לשקר אפילו שלא לצורך של השכנת שלום?
- ז. מדוע לא נבראו לאדם כנפיים?
- ח. כמה מיני צבעים יש בטווס?
- ט. מתי גורש רבינו החתם סופר מחדר לימודו ע"י נשים צדקניות?

תשובות

- א. כתב הספר אוצר י"ד החיים (אות צ"ג) עיין בספר אורחות חיים הקדמון, שלעתיד לבא ישתעשעו האבות עם איש אשר בעולם הזה לא נחשב לכולם והעולם יתמהו מזה, וישיבו שהוא ירא שמים!
- ב. כתב הכף החיים (ביו"ד קט"ז אות קל"ז) בשם ספר חסידים (סי' רמ"ה – רמ"ו): מי שמתו בניו (רח"ל) ילך למדינה אחרת, שהמקום גורם, או ימכור את בנו לחבירו בעד שקל או איזה דבר מאכל ויחיה, ובשו"ת חתם סופר (חו"מ סי' קי"א) ביאר: שמה שנוהגים למכור הבנים אינו מכירת גופם או הקדש, אלא חוששים שמא נגזר על האב הזה שימותו בניו, על כן מוכרו לאחר, לומר שהוא יהיה אביו מעתה, והילד יהיה בנו של זה, ולא ייקרא עוד שמו עליו.
- ג. מר עוקבא, ע"י רש"י סנהדרין ל"א.
- ד. מסופר במדרש (דבירם רבה פרשת ראה) מעשה בריש לקיש שהלך לבצרה, ופגש שם אדם שקראו לו "אבין רמאה" (אבין הרמאי) ולא שהיה מרמה את הבריות, אלא שהיה מרמה במצוות, שהיה הקהל תורם צדקה, ואותו אדם תורם כנגד כולם, עשה ריש לקיש מגבית לצדקה ונתן אבין רמאה סכום כנגד כולם, נטלו ריש לקיש והושיבו אצלו וקרא עליו את הפסוק: מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחנו.
- ה. נאמר במדרש (שוחר טוב, תהילים א') וכל אשר יעשה יצליח – שהכל צריכים לעצתו, כגון ר' אלעזר בן ערך שהיה יועץ עצות ומתקיימות ומצליחות, אמרו לו: נביא אתה? אמר להם לא נביא אנכי ולא בן נביא אלא כך מקובלני מרבתי, כל עצה שהיא לשם שמים סופה להתקיים.
- אמר רבי מנסיא מקרא מפורש הוא: "עצת ה' היא תקום" עצה שיש בה דבר ה' (שהיא לש"ש) היא תקום.
- ו. נאמר בגמ' סנהדרין כט: מותר לאדם לומר לבריות חייב אני מעות לפלוני כדי להתרחק מעין הרע, ומכאן למד הגר"ש אלישיב זצ"ל (פסקי הגר"ש יו"ד עמ' ש"ט) שאדם החושש מעין הרע מותר לו לשקר ולומר שיש לו פחות נכדים או צאצאים (וכן למעט בסכום שהרויח).
- ז. השיב על כך בשו"ת הלכות קטנות (ח"א סי' רכ"ג): כדי שלא יהא אדם קל לעשות עבירות, ובעוד שילך ברגליו לחטוא, רגליו יעכבוהו ויחזור, וכן כדי שיהיה לו שכר פסיעות.
- ח. נאמר בתנחומא (תזריע סי' ב') בוא וראה, הטווס יש בו שס"ו מיני צבעים, ובילקוט שמעוני (שמואל א' רמ"ז פ"ג) כתב: הטווס יש בו שס"ה מיני צבעים.
- ט. רבינו החתם סופר (שו"ת ח"א סי' קלו) חתם את תשובתו כך: והיותי חוץ לחדר לימודי, כי גירשוני נשים צדקניות המכבדות ליום טוב של פסח, על כן לא יכולתי להאריך ככל הצורך.

(החידות מתוך הספר ופריי מתוק
להרב ארז חזני שליט"א)

ותלמודו בידו

סיפר הגאון רבי יהודה צדקה זצוק"ל - ראש ישיבת פורת יוסף:

בימי צעירותו של מרן זיע"א היה שיעורו המרכזי בהלכה בבית הכנסת "שאל צדקה" - בשכונת בית ישראל, ביהכ"נ זה הוקדש ע"י רבי שאל צדקה- אביו של רבי יהודה זצ"ל, כאשר החל המקום להיות צר מהכיל את ההמונים, הוחלט בעצתו של מרן להעתיק את השיעור לביהכ"נ "ישועה ורחמים" ששכן ברחוב הסמוך.

והנה לאחר שבוע פנה רבי יהודה זצ"ל למרן ואמר לו: דע לך שאבי ניגלה אלי בחלום והיה מתרעם כנגדי מדוע הסכמתי שיעבירו את השיעור של חכם עובדיה מבית הכנסת שלי והוסיף ואמר לי: דע לך בני, כי כל זמן ששיעורו של חכם עובדיה היה מתקיים בביהכ"נ שלי היה לי נחת רוח גדול, ועתה נפסקה ממני נחת רוח הזה!

מששמע כך מרן קבע שהשיעור יחזור למקומו כבתחילה, וכשהתלוננו שוב הציבור שהמקום צפוף מאד עברו אל ביהכ"נ ברוכב שהיה גדול ורחב, ואז פנה מרן להגיד צדקה זצ"ל ואמר לו: השיעורים שנלמד מידי ערב יהיו לעי"נ אביך רבי שאל זצ"ל, ויהיה זה נחת רוח לפניו.

סיפר רבי אליהו שטרית שליט"א – ממקורבי מרן במשך שנים רבות

בתאריך כ"א סיון תשס"ד – בערב שבת היתה תאונת דרכים שנהרגו בה אשה ובתה, ושלושת ילדיה האחרים נפצעו, והיום רצו לעשות ההלוואה אבל האבא של המשפחה ביקש לעכב את ההלוואה עד שיכנס למרן לבקש ממנו מחילה, הוא סיפר שדיבר פעם על מרן בצורה לא מכובדת וחושש שמחמת זה נענש,

מיד קישרתי אותו עם מרן זיע"א, וכך אמר לו מרן: מחול לך, שרוי לך בעולם הזה ובעולם הבא, כמה פעמים, ואז הוא נרגע ועשו את ההלוואה.

בתאריך י"ט אב תשס"ז סיפר לי מרן זיע"א: שהגאון המקובל רבי אפרים כהן זצ"ל היה בא לבקר אצל הרבנית ע"ה ולעודד אותה על העוני ששרר בבית מרן, ואמר לרבנית שתמשיך לתת לו ללמוד וללמוד, והוסיף ואמר לה, שהוא ראה בחלום שמרן יושב על כסא רם ואש אופפת אותו וראה את המקום של מרן בגן עדן שהוא מאיר מאוד וחשוב מאוד.

בתאריך ד' אדר ב' תשס"ה סיפר לי מרן זיע"א: שהגאון רבי יצחק יעקב וייס זצ"ל – גאב"ד של העדה החרדית, היה נוהג להזכיר את מרן בספריו הראשונים מנחת יצחק, ולאחר שמינו אותו לגאב"ד העדה החרדית, הוא בא למרן וביקש ממנו שלא יקפיד עליו על שלא מזכיר אותו בספריו כיון שהוא חושש מבריוני העיר, כי פעם אחת הודיעו אותם בריונים למגן דוד אדום שכביכול הרב וייס קיבל התקפת לב ושלחו אמבולנס לביתו ויתברר שהכל הבל הבלים, ולכן הוא חושש מהם ומבקש את סליחת מרן זיע"א.

בחודש סיון תשנ"ח שאלתי את מרן האם נכונה השמועה שמרן חלם על הרמב"ם והתעורר ושוב נרדם ושוב חלם, כך כמה פעמים באותו לילה והרמב"ם אמר לו להתחזק וכו', וענה לי רבנו בזה הלשון: "ומה יש בזה הרי אנחנו ממיתים את עצמינו בשביל ליישב את דברי הרמב"ם ומרן הבית יוסף, כי יש הרבה שרוצים לחלוק על דבריהם".

בזמן האחרון היה כמה מקרים שבאו לבקש מחילה ממרן זיע"א שפגעו בכבודו ואירע להם משהו במשפחתם, ומרן אמר שהוא מוחל להם, ואח"כ הוסיף מרן ואמר: שאפשר לאמר להם אפילו שהוא מחזיק להם טובה, כי בזה שדיברו עליו מחלו לו על כמה עוונות.

(ספר "רבינו" לרבי אליהו שטרית שליט"א)

פינת ההלכה

הלכות בורר

* **הבורר אוכל** מתוך פסולת כדי לאוכלו לאלתר, אפילו אם בורר ע"י כף או מזלג, מותר

[והן אמת שהמשנה ברורה (סי' שיי"ט ס"ק ס"ב) כתב שאסור לברור בכף את השומן מן החלב אפילו לצורך לאוכלו לאלתר, כיון שלוקחו בכף, וכתב בשער הציון (ס"ק נ"א) כי כף נחשב דרך ברירה בדבר זה, עיי"ש. אולם אין דבריו מוכרחים, וכמו שכתב האגלי טל (מלאכת בורר סי' י') שמוותר לקלוט בכף את כל השומן הצף ע"ג התבשיל כדי לאכול התבשיל לאלתר, וכן מותר לקלוט את שומן החלב מע"ג החלב, והמשנה ברורה עצמו להלן (בס"ק ס"ו) הביא דברי התוספתא שמוותר להפריד בכף מאכל עבה מן הרוטב משום שדרך אכילה בכך, ומוכח דלא חשוב בורר בכלי ע"כ.

* **האוכל** מרק אטריות ורצה לברור בכף את האטריות מתוך המרק שפיר דמי כשאוכל לאלתר ואין בזה איסור בורר בכלי (ועי"ע במנחת יצחק ח"א סי' י"ח, ובאגרות משה ח"א או"ח סי' קכ"ד)

* **בין אם** הפסולת היתה מרובה על האוכל, בין אם האוכל מרובה על הפסולת, יש לברור את האוכל מן הפסולת, כדי לאוכלו לאלתר, אבל לברור פסולת מן האוכל **אסור מן התורה** אפילו אם עושה כן על דעת לאכול לאלתר.

* **אשכול ענבים** שיש בין הענבים גם ענבים רקובים, יתלוש ויאכל את הענבים הטובים שאותם הוא רוצה לאכול לאלתר, ואת הרקובים שאין דעתו לאכול **ישאיר באשכול ולא יתלוש** אותם [וכתב בשו"ת נשמת אדם (ח"ד סי' ס"ט) כשמסיר ענב רקוב מתוך שאר ענבים שבאשכול עובר על איסור בורר **מן התורה**, דהו"ל, בורר פסולת מן האוכל שאף לאכול לאלתר אסור].

* **תפוח או אגס** שחלק מן הפרי רקוב, מותר לחתוך את החלק הרקוב ממנו, על דעת שיאכל את השאר לאלתר, שזה דומה לקילוף פרי מקליפתו, שמוותר לקלפו על דעת לאכול לאלתר.

[אולם בספר חוט השני (ח"ב עמ' פ"ט) כתב, שלא יחתוך את החלק הרקוב בצמצום, אלא יטול מעט מן האוכל עמו, עיי"ש. אולם לפי מ"ש המשנה ברורה בביאור (סי' שיי"ט ס' ט"ז) יש להקל מן הדין אפילו בלא נטילת חלק מן הפרי עם הרקוב, כדין קליפת פירות וכי"ש אם לוקח עמו חלק מן הפרי דשרי]

* **הובאו** לפנינו שני מיני אוכלים מעורבים, ורצונו באחד מהם, המין שרוצה לאכול מיד נחשב אוכל, והשני שאינו חפץ בו עתה **נחשב פסולת**, ויברור המין שרוצה בו עתה מתוך המין השני כדי לאכול לאלתר, כדין בורר אוכל מתוך פסולת, ואם אינם מעורבים אלא כל מין מונח בפני עצמו, זה לצד זה, אין בברירת האחד מהם משום איסור ברירה ומותר לו ליטול איזה מהם שירצה בו.

* **ההיתר לברור** אוכל מתוך פסולת, שצריך להיות לאלתר, הכוונה היא שיהיה **סמוך לסעודה** ממש ואם בני הבית מרובים וצריכים זמן ניכר לברירת מאכלם, יכולים להקל לברור **תוך חצי שעה** קודם הסעודה, אבל אם היא אכילה מועטת יברור סמוך לסעודה ממש, דקות אחדות לפני כן **ולא קודם**.

* **מותר לברור** אוכל מתוך פסולת ולהגישו מיד לפני האורחים שבביתו לשם אכילה לאלתר אעפ"י שהוא עצמו אינו אוכל עמהם.

* **מי שזימן** אורחים לביתו, שבת חתן וכיו"ב, לא יברור לאורחים אוכל מתוך פסולת אלא כשיעור שיאכלו לאלתר.

(חזון עובדיה שבת חלק ד')

סיפור השבוע

סיפור רבי י.ב.

באחד מימי החורף הקרים ניזדמן לי להגיע לבית הכנסת (שטיבלאך) וזכרון משה הידוע בירושלים, השעה היתה 1:00 בלילה וחייכתי למנין לתפילת ערבית.

בחוף השתוללו גשמים עזים וקור עז.

נכנסתי לבית הכנסת ומצאתי עוד 4 אנשים שיושבים ומחכים למנין.

יצאתי לכיוון היציאה וצעקתי בקול, **מעריב, מעריב**, אך הרחוב היה ריק מאדם ולא הצלחנו להשיג מנין. לאחר כעשר דקות נכנס אדם נוסף שבא להתפלל, כך שכבר היינו 6 אנשים.

שוב יצאתי החוצה וצעקתי, **מעריב – מעריב**, ושוב נכנס אדם נוסף שהגיע להתפלל ואנחנו כבר 7 אנשים.

השעה 2:10 בלילה, ושוב יצאתי להכריז, מעריב מעריב ולשמחתי הגיעו עוד 2 אנשים כך שהיינו כבר 9 אנשים – **אבל מנין לא היה**.

השעה 3:10, והבנתי שכבר אין סיכוי למנין, לקחתי את הסידור והחלטתי **להתפלל ביחיד**, שהרי אנוס רחמנא פטרי.

והנה לפתע אחד מהיושבים בבית הכנסת שנירדם מעט על הספסל –

מרים את ראשו ופונה אלי ואומר לי בבקשה ממך **תחכה עוד כמה דקות** אולי יהיה מנין, הסכמתי לחכות, ושוב יצאתי לצעוק מעריב מעריב, ואין קול ואין עונה.

נכנסתי שוב לביהכנ"ס לקחתי את הסידור ונעמדתי על התיבה **להתפלל ביחיד** ושוב אותו אדם מרים את ראשו, ומבקש – בבקשה תחכה עוד כמה דקות, מצד אחד התפעלתי מאותו אדם שמתעקש להתפלל במנין, ומצד שני לא הבנתי, והיה נראה לי מוזר שאדם שנראה כ"כ רחוק מבין תורה עם מכנסי גינס ולבוש זרוק כ"כ מתעקש להתפלל במנין.

כיבדתי את בקשתו, ושוב יצאתי לצעוק, **מעריב, מעריב**, ואין קול ואין עונה, השעה כבר 4:45 חזרתי לבית הכנסת והפעם החלטתי **להתפלל ביחיד** – שהרי עשינו כל מה שאפשר ולא הצלחנו.

ושוב אותו אדם מרים את ראשו **ומבקש ומתחנן כמעט מתוך בכי** ואמר לי, אני מבקש ממך פעם אחרונה תחכה עוד **2 דקות בדיוק**, ואם לא יהיה מנין תתפלל ביחיד.

הסכמתי לחכות, **והנה זה פלא** לאחר 2 דקות נכנס העשירי והתחלנו תפילת ערבית במנין.

ביקשתי מאותו אדם שיעלה ש"ץ, ובליבי מנסה לחשוב

מה טיבו של איש זה.

לאחר התפילה ניגשתי לאותו אדם ושאלתי בתמימות האם יש לך הערב אזכרה של אבא או אמא? והשיב לי בשלילה, ואז שאלתי אותו מדוע כ"כ התעקשת לחכות עוד ועוד, ועוד, הרי אנוס רחמנא פטרי?

ופונה אלי ואומר לי: **בא איתי ואסביר לך**, יצאנו יחד לכיוון הרכב שלו – מונית ועליה הכיתוב חולון.

וכך סיפר לי: אני נהג מונית בחולון, שעובד לילה ומסיים את עבודתי ב-11:30 בלילה ומיד נכנס לתפילת ערבית למנין הקבוע בשכונה, והערב הפסדתי את המנין, וזכרתי שיש שטיבלאך בירושלים – זכרון משה שיש שם מנינים מאוחרים, החלטתי להגיע לירושלים להתפלל במנין, ודע לך **שמעולם לא הפסדתי ערבית במנין**.

ועכשיו שהגעתי לכאן **במסירות נפש אתפלל ביחיד**!

ודע לך שבכל פעם הורדתי את ראשי **והתחננתי להקב"ה שיסדר לי מנין** ובי"ה שזכיתי לכך.

כתב רבי ישראל יעקב קניבסקי זצ"ל בספרו ברכת פרץ פרשת מקץ, וז"ל: וכיון שהיסורים נשלכים במידה ובמשורה **מדויקת מאוד**, רק לפי המוכרח לו בלא תוספת משהו, אי"כ ודאי שהיסורין שיש לאדם ע"י עסק התורה והמצוות (כגון שמנדד שינה מעיניו למען שקידת התורה או כשיגע בתורה בזמן שאין לו חשק ורצון לה).

פשיטא שאלו היסורים שבאין ע"י עסק התורה והמצוות נלקחים בחשבון היסורין שלו, **ומנכים בערכם יסורין אחרים שהיו מזומנים לבא עליו** ונמצא שלא הפסיד כלל וכלל ע"י היסורים שבאו לו מחמת התורה.

ואותם יסורים הבאים ע"י התורה **לא נוסף לו יסורים אפילו משהו**, כי תחת זה, ינוכה לו ממנה היסורין הבאים עליו, והם ריוח עצום ורב שאין לתאר ולהשיג כלל, וזהו שנאמר – אין לך אדם שאין לו יסורים, אשרי מי שיסוריו מן התורה.

הגאון רבי אברהם גניחובסקי זצוק"ל – זוהר חכמתו

מעשה שהיה בליל שבת בביתו של הגאון הקדוש רבי אברהם גניחובסקי זצוק"ל מראשי ישיבת טשיבין בירושלים.

מדי ליל שבת לומד הגאון בחברותא עם אברך ת"ח.

באותו ליל שבת שעליו אנחנו מדברים, הגיע החברותא כרגיל לביתו של הגר"א גניחובסקי, ואירע לו מקרה מצער: **הוא לחץ בטעות על כפתור**

הפעמון שליד הדלת. קולו של הצלצול נשמע בכל הבית.

והנה, למרות קולו החזק של הפעמון, לא ניגש בעל הבית לפתוח את הדלת כהרגלו מידי ליל שבת. האברך המתין זמן מה, ומשלא פתחו לו, סבר החברותא שהגר"א גניחובסקי לא שמע משום מה את הצלצול והחל לדפוק על הדלת פעם נוספת, אבל גם אז לא נשמע רחש כלשהו מן הבית, ואיש לא ניגש לפתוח.

כיון שהיה בטוח שהגר"א גניחובסקי נמצא בביתו, המשיך הת"ח לדפוק ולדפוק. ואכן, המאמצים נשאו פרי....

לאחר דקות ארוכות של נקישות, פותח הגאון את הדלת, בבגדי שינה, ועושה רושם כמי שמתמתח לאחר שקם מן השינה, תוך כדי שפשוף העיניים, ופעולות נוספות הנעשות בעת שהאדם קם ממיטתו, ואז הוא אומר לחברותא בנימה של התנצלות:

'אני מבקש סליחה אם נאלצת לדפוק זמן רב בדלת'.

ראש הישיבה עשה כל טעדיק כדי להוכיח לאורחו שהוא נרדם על מטתו ולכן לא פתח את הדלת.

הדבר היה נראה מוזר עד מאוד אמר החברותא לעצמו,

כיון שמעולם לא קרה לי כדבר הזה, שאבוא לביתו של הגאון ואמצא שהוא ישן....

השעה היתה יחסית מוקדמת, בסביבות 3:30 בלילה, ולא איש כהרב גניחובסקי ילך לישון על מיטתו בשעה כזו, ועוד בבגדי שינה....

אין זאת אלא שהגר"א גניחובסקי **שמע את צלצול הפעמון**, והבין שאם יפתח את הדלת מיד, כמו שהוא עושה תמיד,

החברותא ירגיש את עצמו במצב לא נח, על חילול השבת בשוגג,

ולכן כדי למנוע זאת **עשה עצמו כמי שנרדם על מיטתו**, ואם כן החברותא יהיה בטוח שהרב לא שמע את הצלצול, וחשל סדר בזיון!

יתירה מזאת, עדיף היה להרב גניחובסקי לבייש כביכול את עצמו על שנרדם על מיטתו, **והעיקר לא לגרום לבזיון לחברותא**.

ועוד מסופר על אותו גאון: באחד הימים הגיע אליו אחד ממכריו שהתלונן בפניו **על בעיה נפשית** שנקלע אליה והדבר לא נותן לו מנוחה, אותו גאון החליט לטפל בבעיה בצורה יסודית ולשם כך הוצרך להגיע לבית חולים לחולי נפש על מנת להתיעץ עם אחד הפסיכיאטרים בנושא זה.

משהגיע אותו גאון לבית החולים, ראה לפתע מרחוק **אדם המוכר לו** שמסתובב בבית החולים, מיד עלה במחשבתו של אותו גאון, שמא אדם זה יתבייש כשיפגש עמו, מחשש שיתגלה שאותו אדם הוצרך לטיפול פסיכיאטרי, מיד ניגש אליו הגאון ולחש באוזנו של אותו אדם וכך אמר לו: **"שמע ידידי יש לי בעיה נפשית קטנה** שלכן הוצרכתי להגיע לכאן לטיפול, בבקשה ממך אל תספר לאף אחד שפגשתי אותי כאן"

ובכך הרגיש אותו אדם שגם לאותו גאון ישנה בעיה, **ונחה דעתו**.

כך היתה דרכו של אותו גאון וקדוש לתת את ההרגשה הטובה לכל אדם ואף לבייש את עצמו, והכל כדי שחלילה לא תיגרם בושה על ידו.

(ספר "הנני")